

Sygn. akt VU 2659/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy – V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: Magdalena Pańków

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2014 roku w Legnicy

sprawy z wniosku W. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania W. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 10 lipca 2014 roku

znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 2659/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 10 lipca 2014 r. przyznał wnioskodawczyni W. N. prawo do emerytury, obliczając jej wysokość zgodnie z art. 183 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Obliczając wysokość świadczenia zgodnie z art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1974 r. do 2013 r. oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 73,05 %. Podstawę wymiaru organ rentowy obliczył mnożąc wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (73,05 %) przez kwotę bazową 3.191,93 zł i wyliczył jej wysokość na 2.331,70 zł. Do ustalenia wysokości świadczenia uwzględnił łącznie 36 lat, 6 miesięcy i 14 dni okresów składkowych oraz 2 lata, 11 miesięcy i 5 dni okresów nieskładkowych. Obliczając wysokość emerytury zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej na kwotę 1.583,59 zł O/ZUS uwzględnił kwotę składki zaewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynoszącą 85.087,13 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego – 315.086,25 zł oraz średnie dalsze trwanie życia 252,70 miesięcy. Ostatecznie organ rentowy obliczył wysokość emerytury na podstawie art. 183 wymienionej ustawy na kwotę 1.650,87 zł.

W odwołaniu od powyższej decyzji W. N. wniosła o ponowne przeliczenie emerytury. Wnioskodawczyni wyraziła przekonanie, że wysokość świadczenia jest niewspółmiernie niska w stosunku do ilości przepracowanych lat bowiem przez prawie 40 lat płaciła wysokie składki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. N., ur. (...), złożyła w dniu 14 maja 2014 r. wniosek o emeryturę.

Uwzględniając powyższy wniosek, decyzją z dnia 10 lipca 2014 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej od osiągnięcia w dniu (...) wieku emerytalnego prawo do emerytury. Obliczając wysokość przyznanego świadczenia zgodnie z art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1974 r. do 2013 r. oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 73,05 %. Podstawę wymiaru organ rentowy obliczył mnożąc wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (73,05 %) przez kwotę bazową 3.191,93 zł i wyliczył jej wysokość na 2.331,70 zł. Do ustalenia wysokości świadczenia ZUS uwzględnił łącznie 36 lat, 6 miesięcy i 14 dni okresów składkowych oraz 2 lata, 11 miesięcy i 5 dni okresów nieskładkowych. Obliczając wysokość emerytury zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej na kwotę 1.583,59 zł O/ZUS uwzględnił kwotę składki zaewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynoszącą 85.087,13 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego – 315.086,25 zł oraz średnie dalsze trwanie życia 252,70 miesięcy. Ostatecznie organ rentowy obliczył wysokość emerytury na podstawie art. 183 wymienionej ustawy na kwotę 1.650,87 zł.

d o w ó d: decyzja, k. 34 akt emerytalnych.

W. N. nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

d o w ó d: część II, pkt 2 wniosku o emeryturę, k. 2 akt emerytalnych.

We wniosku o emeryturę wnioskodawczyni wniosła o wybranie w celu ustalenia podstawy wymiaru na podstawie przedłożonych dokumentów najkorzystniejszego wariantu.

d o w ó d: część II, pkt 5 wniosku o emeryturę, k. 2 akt emerytalnych.

Sąd zważył co następuje.

Oparte wyłącznie na subiektywnym przekonaniu o zaniżeniu wysokości emerytury odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Ze względu na datę urodzenia wnioskodawczyni, prawo do emerytury przyznano na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z tym przepisem, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184. Wiek emerytalny dla kobiet urodzonych w okresie od dnia 01 stycznia 1954 r. do 31 marca 1954 r. wynosi co najmniej 60 lat i 5 miesięcy (ust. 1a). Nie ulega zatem wątpliwości, iż emerytura wnioskodawczyni jest świadczeniem przyznanym na podstawie wymienionego art. 24 ust. 1 i 1a pkt 6.

Sposób ustalenia wysokości tego świadczenia określa przepis art. 183 ustawy emerytalnej. Przepis ten w ust. 1 stanowi, iż emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 r., z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50 (wnioskodawczyni do takich osób nie należy), o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2013 wynosi:

1) 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz

2) 80 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26 (ust. 5).

W pierwszej zatem kolejności ZUS dokonał obliczenia wysokości świadczenia na podstawie art. 53. W tym celu obliczył podstawę wymiaru emerytury, na zasadzie art. 15 ust. 4 ustawy. Przepis ten stanowi, iż w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która z zastrzeżeniem ust. 5 (wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250 %) stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19.

Ustalen podstawy wymiaru świadczenia według określonych wyżej zasad organ rentowy dokonał w stanowiącym załącznik do zaskarżonej decyzji „obliczeniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury.” Uwzględniając wniosek ubezpieczonej, na podstawie przedłożonych przez nią dowodów, najkorzystniejszych jej zarobków stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych, wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1974 r. do 2013 r. organ rentowy obliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 73,05 %.

Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił udokumentowane przez W. N. 36 lat, 6 miesięcy i 14 dni okresów składkowych oraz 2 lata, 11 miesięcy i 5 dni okresów nieskładkowych.

Ustaliwszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, podstawę wymiaru emerytury oraz okresy składkowe i nieskładkowe, na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy emerytalnej organ rentowy obliczył wysokość świadczenia na kwotę 1.920,02 zł.

Opisany w zaskarżonej decyzji sposób obliczenia na kwotę 1.583,59 zł emerytury zgodnie z art. 26 jest adekwatny do treści tego przepisu.

Ostatecznie, zgodnie z art. 183 ustawy emerytalnej organ rentowy obliczył wysokość przysługującej ubezpieczonej emerytury na kwotę 1.650,87 zł.

Odnosząc się do lakonicznej treści odwołania należy wskazać, iż do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił łącznie 39 lat, 5 miesięcy i 19 dni, tj. wskazane przez wnioskodawczynię „... prawie 40 lat płacenia (...) składek” Wskazane w załączniku do decyzji z dnia 10 lipca 2014 r. „Obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury” kwoty zarobków W. N., stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, wbrew subiektywnej jej ocenie, nie przekładały się na płacenie szczególnie „... wysokich składek”. Wystarczy bowiem wskazać na najbardziej miarodajny miernik jakim jest stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za poszczególne lata kalendarzowe. Wyrażony w procentach średni wskaźnik wynosi tylko 73,05 %. Powyższe przeczy zatem twierdzeniu ubezpieczonej, że wysokość emerytury jest niewspółmiernie niska w stosunku do ilości przepracowanych „prawie 40 lat” oraz o „... płaceniu wysokich składek”.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. pozbawione uzasadnionych podstaw odwołanie oddalił.